

AMISTAT ESPIRITUALITAT APOSTOLAT

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Aquests guions han estat preparats per la Comissió d'Estudis de Vida Creixent, amb la finalitat d'oferir un material adequat per a la reflexió, la revisió de vida i la pregària de tots els que participen en reunions de grup.

El present opuscle és un document intern per a ús exclusiu dels grups de VIDA CREIXENT.

ÌNDEX DE CONTINGUTS

Metodologia	5
I. VALORS CRISTIANS DE L'AMISTAT	7
II. ESPIRITUALITAT DEL LAIC: VIDA INTERIOR	11
III. APOSTOLAT DE LA GENT GRAN	15
IV. LES PETITES COMUNITATS	19
V. HISTÒRIA I DINÀMICA DEL MOVIMENT	23

METODOLOGIA

La Reunió. S'inicia amb una pregària, que pot ser feta indistintament pel consiliari, per l'animador, o per algun dels membres del grup. Pot afegir-s'hi un cant.

Tot seguit, l'animador centrarà la idea del tema en general i dels punts que més li hagin cridat l'atenció, amb la finalitat de dirigir el diàleg des del seu inici.

Cal advertir que al final de cada tema es plantegen, com a conseqüència del propi títol original, uns punts de reflexió. Després es proposen uns reptes a considerar, a fi de prendre les actituds conseqüents amb l'essència d'allò que s'ha volgut dir. És lògic que en puguin sortir d'altres diferents dels que es proposen.

Finalment s'iniciarà el col·loqui per concretar-ne les conclusions operatives de caire comunitari, si correspon.

S'acaba amb la pregària final, que s'ofereix en cada tema. És convenient recitar-la completa tots els assistents, ja que en certa manera recapitula la idea central exposada.

També es considera que els punts de reflexió poden tenir una projecció personal més enllà de la reunió; és a dir: després d'una reflexió pròpia, caldria que cadascú arribés a un compromís personal, derivat del tema proposat.

El tema. Cal preparar-lo amb molta cura abans de la reunió del grup: la preparació és indispensable per a l'eficàcia de la mateixa reunió. S'ha de llegir abans prenent nota del contingut i dels punts que es considerin més interessants per al diàleg. Una bona idea per aconseguir-ho seria fer-se aquestes dues preguntes: Què hi veig en el tema? Què em diu?

Cal insistir molt en el fet que tots els components del grup llegeixin el tema abans de la reunió. No s'ha d'arribar a la reunió «en blanc» referent al tema a tractar. Seria una desconsideració vers els companys del grup el fet de no preparar-lo, ja que la finalitat de la nostra participació en la reunió és aportar les nostres pròpies experiències, opinions i criteris.

I. VALORS CRISTIANS DE L'AMISTAT

Als qui pertanyem o desitgem pertànyer a “Vida Creixent”, no ens són indiferents ni, menys encara, negar cap dels valors humans que afecten la persona i la seva relació i amistat amb els altres. Però la nostra identitat personal i la raó de tota la nostra activitat en el moviment, tenen com a base la fe i l'esforç constant en el seguiment de Jesucrist, i això ens obliga a cercar en tots els valors de les persones tot allò que els transcendeix.

En aquest tema tractarem d'un dels valors que més ens configuren i ens poden enriquir com a éssers humans: L'AMISTAT. El Nou Testament ens en parla sovint, i dóna a aquesta capacitat humana una gran novetat; les relacions de l'home amb Déu es transformen radicalment, ja que d'aquella visió atemorida davant l'Ésser Suprem -de qui no gosaven ni dir el nom- Jesús ens fa els seus fills i els seus amics. (Jn. 15, 15)

Tot i que la nostra amistat, doncs, pot tenir aquest origen, no serà aquest aspecte que tractarem ací, sinó que tot i valorar-lo i tenir-lo present, ens fixarem en les característiques generals de l'amistat, mirant d'enriquir-les i il·luminar-les amb el guiatge esclaridor de l'Evangelí.

1 ARRELS CRISTIANS DE LA VERITABLE AMISTAT

El Nou Testament ens portà moltes novetats. La que ens interessa aquí és que Jesús anomena “amics” els seus deixebles. I això, com passa amb altres aspectes del missatge evangèlic, havia d'obrir noves perspectives en la seva aplicació a les relacions humanes. La definició d'amistat que trobem en el diccionari ho corrobora.

2 CARACTERÍSTIQUES DE L'AMISTAT. CARACTERÍSTIQUES DELS AMICS

L'amistat és el lligam afectuós entre dues persones, basat en la benevolència. Neix d'una lliure elecció, que, a més a més, ha de tenir doble direcció: d'una persona a una altra, i d'aquesta a aquella; i totes dues es manifesten amor (a part dels lligams naturals de sang, com els que hi ha entre cònjuges o entre pares i fills o entre germans). Ja es comprèn que és indispensable que entre els amics hi hagi comunicació, i l'amistat que en resultarà depèn molt de la qualitat de la comunicació que els dos amics estableixin. Normalment, la base de l'amistat és un conjunt d'afinitats, tant respecte als continguts com a les maneres de ser de les persones.

3 L'AMISTAT, COM A REALITZACIÓ PERSONAL I COM A SERVEI

Una amistat de debò satisfà i omple l'esperit, car un se sent créixer, i s'adona que amb ella disposa d'un element de formació, que condueix a la maduresa afectiva, tot perfilant la pròpia personalitat. Algunes situacions ho proven "per negació": l'una, per excés (la "xafarderia" i la crítica dissolvent); l'altra, per defecte (l'auto marginació, que duu a ser esquerp).

L'amistat també és una projecció enfora, en la mesura que du a fer allò que l'amic necessita. Amb la particularitat que, això és sabut, sia per raó que hi ha prou compenetració entre dos amics i l'un endevini què cal fer per a l'altre, o també per raó que hi ha prou confiança entre tots dos, perquè l'un ho demani a l'altre.

La realització d'un mateix i el servei a l'altre es complementen recíprocament, fins al punt de fer-se indistriables: ajudant l'amic, hom es realitza. (Les noces de Canà d'uns amics. No hi ha crítica. Hi ha servei. Notem que és el primer miracle que fa Jesús.). (Jn, 2, 1-11)

4 ELS GRANS RISCS DE L'AMISTAT

La vida humana és sempre una aventura amb els seus riscos. També en té l'amistat. Un d'ells: la confiança i la major coneixença íntimes de l'amic, ens descobreix també les seves falles i, si hi som excessivament sensibles, l'amic ens pot caure del concepte que en teníem, oblidant tot allò que té de bo, i l'amistat pot fins i tot desaparèixer. Un altre: els intents no reeixits de correcció fraterna, impulsada d'entrada com una exigència de la mateixa amistat. Encara veurem un tercer risc: el de cometre injustícia per raó de l'amistat que ens lliga a una persona (a l'hora d'afavorir un amic, perjudicant una altra persona sense més justificació que la del fet de "tractar-se d'un amic", i ser, l'altre un desconegut).

5 L'EGOISME, OBSTACLE MÀXIM

Si l'amistat requereix, com a cosa essencial, l'ajuda a l'amic, és fàcil de comprendre que l'egoisme crea dificultats pràcticament insuperables per aconseguir un alt grau d'amistat. Dit d'una manera gairebé brutal: l'egoista pensa massa en ell mateix per a poder pensar en els altres, cosa sense la qual no hi ha amistat. No oferir amistat sota condició de cap recompensa. Aquesta vindrà sense esperar-la ni reclamar-la, si ens donem desinteressadament i amb sinceritat.

6 L'ESCOLLIR ELS AMICS

De vegades hi ha factors externs que ens apropen a una persona, o ens podem sentir atrets per qualitats superficials, i confondre-ho amb l'amistat, com passa sovint entre gent jove. Tampoc no es pot dir amistat de debò la que s'estableix per atracció de domini. Ni tampoc la que sorgeix quasi instintivament. Tot això, però, pot donar peu a la veritable amistat, i pot ajudar a fer la tria dels amics. Aquesta elecció és important, de vegades repercuteix fortament en la nostra pròpia vida. Entre pares, la por de les amistats dels fills, ens subratlla la importància de saber escollir els amics. Viure en l'amistat comporta viure la pau, i aquesta igual com l'amistat no ha de ser "com la dona el món" (Jn. 14, 20).

7 LA “PSEUDO-AMISTAT”

Anomeno “Pseudo-amistat” la relació entre dues persones que, encara que aparentment presenti característiques d’amistat, no ho és perquè eludeix els grans temes que són puntuals d’una amistat sincera i profunda. Hi són tabús temes com Déu i la religió, la malaltia i la mort, problemes socials, les ideologies polítiques. Aquesta amistat buida era típica de cercles benestants; ara s’estén també en tot tipus de relacions. Com apunts pràctics, podríem fer-nos el propòsit de no considerar-nos “jubilats” dintre del nostre ambient, i buscar com encara podem ésser útils, com també suportar fins i tot l’amic importú i complaure’l, malgrat ens costi de fer-ho. (Lc. 11,5)

8 QÜESTIONARI

1. T’ajuda l’amistat a créixer interiorment i a realitzar-te millor?
2. La teva amistat la dónes només a condició de ser “recompensat” per aquell a qui la dónes?
3. Estàs disposat a córrer el risc que pogués representar-te donar la teva amistat a un altre? Pots dir quins són per a tu aquests riscos?
4. Fent una petita anàlisi dels tipus d’amistat que coneixes, podries distingir les que són purament una forma de civilització, d’interessos, d’intercanvi de banalitats, de “xafarderia”?
5. Quins valors cristians descobreixes en la teva amistat amb els altres? Quins són els que hi podries aportar?. Series capaç d’arribar fins a la “correcció fraterna” (que no vol dir fer-vos retrets sinó aportar, amb humilitat i senzillesa, la vostra ajuda a la realització plena de l’amic o amiga?).

(Text elaborat a partir de la comunicació de Maria Cardús al curs d’animadors)

II. ESPIRITUALITAT DEL LAIC: VIDA INTERIOR

1 ESPIRITUALITAT CRISTIANA

La característica de l'espiritualitat és la vida d'ORACIÓ.

Si la FE és la resposta vital a l'acció salvífica de Déu, en Jesucrist present en l'Església, transmesa per la Paraula i pels sagraments, l'espiritualitat és aquella resposta en la qual la recerca de Déu sobresurt per damunt de les altres recerques.

2 EL LAIC

És el batejat - “no ordenat” per al ministeri sagrat (diaca, prevere, bisbe)- no religiós (o sigui la persona que no ha fet els tres vots exigits als religiosos) que per raó del baptisme és membre del poble de Déu, “poble sacerdotal” .

No fuig del món ans és en el món, i la seva espiritualitat es desenvolupa enmig de les realitats humanes.

La seva vida religiosa i espiritual es realitza dins l'estructura de l'Església. Ell és l'artífex i el responsable de la seva pròpia espiritualitat. Amb tot, no és un isolat: sap el valor i la necessitat de la comunitat local, cèl·lula integrant de la gran comunitat de l'Església.

3 L'ESPIRITUALITAT DEL LAIC, COM LA DEL RELIGIÓS, ÉS CRISTOCÈNTRICA

És l'explicitació del seu baptisme i la seva confirmació, en virtut dels quals:

- a) És un convertit que ha substituït els criteris del món (-món en el sentit pejoratiu- pels criteris de l'Evangelí).
- b) Ha optat per Jesús el Crist, prenent-lo com fi i bé suprem.
- c) Ha rebut un equipament sobrenatural del qual en viu.
- d) Pren les seves responsabilitats, dins l'Església i en el món.
- e) Celebra l'Eucaristia, encara que no és ell qui la “presideix” ni n'és l'administrador.

4 VIDA INTERIOR

El prendre's seriosament les grans veritats esmentades, fa que el cristià adopti un "estil" de viure contrari a la dispersió provocada pel pecat original i que, per tant, la seva sigui una vida centrada i integrada; en són característiques:

- Latència habitual a l'Esperit, cercant-lo en el gust per al silenci.
- Latència i el servei als germans.
- Un cert grau de pobresa, és a dir, de renúncia.

5 L'ORACIÓ

O aspiració de tot l'ésser, a Déu, manifestat en Jesucrist, DEDICANT-LI TEMPS, la durada del qual mesurarà la intensitat d'aquesta aspiració.

6 ENMIG DEL MÓN

a) L'actual, amb la seva despreocupació de tot lligam amb Déu, el seu neopaganisme, la seva auto-contemplació i somni de poder i fam de riquesa.

b) Membre i testimoni d'una Església que perd prestigi, perquè a vegades no és prou testimoni del missatge rebut o perquè parla de realitats no "tangibles" de les quals no poden tocar i mesurar ni veure'n el profit immediat.

c) "Màrtir" o objecte de compassió ...

d) "... membre d'un món en el qual, per tal de no semblar un ximple, hom ha de justificar racionalment tots els seus passos i decisions personals ... amb prou coratge per a prendre les decisions personals en solitari ... Avui la fe es troba en un món secularitzat, indiferent, ateu, tècnicament racionalitzat: ... El cristià de demà, o serà un místic o no serà ...".

(D'un article de Karl Rahner a "selecció de teologia" n° 84)

7 QÜESTIONARI

1. Ser cristià no és tant acceptar i proclamar un CREDO com d'adhesió a una persona vivent: JESUCRIST. M'és habitual aquesta convicció? Com hi estic en contacte? Tinc present que és HOME? El trobar-se en l' "altre"? (Mt 25, 31-46)
2. Conec bé el meu "equipament sobrenatural" (participació de la naturalesa divina, filiació divina, membre del Cos de Crist, temple de l'Esperit Sant...)? Fins a quin punt influeix en la meua vida i la informa? Puix que participo del sacerdoci de Crist, en què se'm veu?
3. Per portar una vida interior, quins obstacles (personals, familiars, professionals, etc.) se m'hi oposen? Per contra, quines facilitats trobo? Què he de rectificar o inventar en la meua vida per tal de que sigui "interior"?
4. L'haver-me "apuntat" en el seguiment de Jesucrist m'obliga a, com ell, treballar per al Regne, ara i aquí. Estic d'acord amb els qui hi lluiten? Hi faig jo, el que puc o per contra , "estic tan ocupat amb les coses del cel que no tinc temps d'ocupar-me de les de la terra"? Quina consideració tinc per a la "política"?
5. Impossible ser cristià i ser "una illa": Hom ha dit que "El temps històric ha estat donat als homes perquè realitzin la TRINITAT damunt la terra"; com he de contribuir jo a aquesta realització?
6. Actualment en l'Església hi ha manca "d'il·lusió". Després de descriure'n els trets i de descobrir-ne les causes (si és possible), quins remeis proposaries? Què em sembla de la "profecia" de Rahner: Sobre el cristià del futur "serà un místic o no serà"?

(Text elaborat a partir de la comunicació de Mn. Josep Rovira i Tenes al curs d'animadors)

III. APOSTOLAT DE LA GENT GRAN

1 EL TEMPS LLIURE

El temps lliure de la Gent Gran és un repte individual i col·lectiu, cristià i cívic.

De joves potser ens hem sentit esclaus del treball... Un cop jubilats ens dolem si estem tot el dia sense fer res, cansats de reposar... Malgrat això, quan hom ofereix tasques a la Gent Gran..., tothom està enfeinat.

2 CAMPS D'ACTUACIÓ

El primer seria preparar-nos per a la jubilació, encara que potser ja hem arribat massa tard, però sempre hom és a temps per corregir-se i millorar-se. Potser podem aconseguir-ho tot ajudant a d'altres a preparar-s'hi.

Si la societat tendeix a aïllar i marginalitzar la Gent Gran, nosaltres hem de lluitar per impedir-ho: restant oberts al nostre entorn, no vivint de records ni estancats en el passat, utilitzant tots els mitjans al nostre abast, sense excloure els de caire jurídic i legal, per impedir que se'ns margini enlloc ni en cap sentit.

Podem ser pont entre el passat i el futur, entre els grans i els més joves. La nostra experiència pot ser l'advertència per als més joves. El diàleg intergeneracional és signe positiu d'un cor jove.

Sense mitificar-nos, hem d'aportar al nostre entorn la saviesa del seny, el testimoni sincer i pacificador de la paciència i de la capacitat de sofriment, l'autèntica valoració del temps i de les veritables necessitats, dins d'un equilibri curull de serenor que mostri a tots que sentim la joia d'envellir.

La jubilació no exclou la col·laboració amb la família: ser pals de pal·ler sense protagonisme: tenir cura dels infants sense apropiars'ls; confidents dels joves sense pretendre d'adoctrinar-los, ben disposats a aconsellar-los tot respectant-los, ...

Sigui quin sigui el nostre estat, segons les possibilitats, hem de viure unes responsabilitats apropiades, tot sabent transferir-les als més joves quan ens les reclamen.

Tot reconeixent el valor personal de l'espiritualitat i pietat viscuda al llarg de la nostra vida, hem de procurar actualitzar-la, sense excloure una catequesi d'adults, ni l'estudi de la Bíblia, ni l'estar al corrent dels documents del Magisteri de l'Església. La lectura i meditació de tot això va posant-nos al dia.

Hem de saber valorar l'espiritualitat vivencial d'acceptació joiosa del si no fos, de la paciència, de la humilitat de deixar-nos ensenyar per les lliçons que dóna la vida; no excloguem el replanteig del que tenim com a valors, relativitzant el que convingui.

La nostra col·laboració a la vida de l'Església, pot ser ben activa en el si de la parròquia o de la institució eclesial a la que pertanyem. No oblidem que els millors per apropar-nos a la Gent Gran som els que també som grans...

L'apostolat de l'esperança pot ser el fruit d'un sagrament de la Unció rebut en plena consciència i adequada preparació. Preparar a d'altres per a la recepció de la unció individual o comunitària, és una tasca que irradia joia.

La gent gran som professionals del temps lliure i de l'esplai. Cada cop això serà més evident, doncs la jubilació s'avança i la jornada de treball tendeix a reduir-se.

Sense excloure la vida de família, hem de considerar si encara ens és possible participar en la vida pública i social activa, en el barri, en la política, a la recerca del bé comú, etc.

No hem d'oblidar el propi desenvolupament, així físic (per evitar l'anquilosament corporal), com cultural (per tenir el goig de saber més) i espiritual (per sentir-nos cada jorn més units a Déu).

3 MITJANS AL NOSTRE ABAST

L'apostolat de la Gent Gran és possible si hom sap actualitzar-se, readaptar-se amb capacitat de meravellar-se sense escandalitzar-se; per això convé no restar ociosos i cercar motivacions veritables.

Hem d'interessar-nos pels nostre entorn eclesial, familiar i social d'àmbit local, nacional o internacional.

També hem de saber descobrir les capacitats latents, els desitjos incomplets, les qualitats amagades, les possibilitats frustrades i intentar aflorar-ho de bell nou en l'ordre creatiu literari, musical, artístic en general, artesanal, del "bricolatge" ("tenir manetes"...). Saber gaudir de tant de bo com hi ha en la natura, en els germans i en la societat, tot procurant transmetre-ho també als altres. Col·laborar i participar en les iniciatives de grup: joc, tertúlies, club i casals, colònies de repòs o vacances, excursions...

Saber posar-nos al servei dels altres, oferint-los serveis, directament i indirectament, com per exemple tenint cura de gravar conferències o concerts o programes de ràdio o de TV, textos de llibres, etc., per oferir-los als que no poden llegir o no poden moure's de casa. Oferir-los llibres i revistes apropiades i útils als qui puguin llegir. D'entre aquests serveis n'hi ha un que tot ajudant als altres ens ajuda a nosaltres mateixos: ensenyar al qui ho necessita, el saber valer-se per si mateix.

No oblidem que l'apostolat què està sempre al nostre abast, compatible amb tota mena de servei apostòlic i allhora autèntic en si mateix com a tal, és la pregària. Aquesta pot resultar la força més activa si preguem amb sinceritat de cor i no com un mitjà d'escapolir-nos d'allò que podem fer. Un esperit de pregària pot convertir els darrers anys de la nostra vida en un focus d'energia formidable, malgrat que tan sols puguem oferir la nostra feblesa, o la inactivitat i passivitat obligada a Aquell que ens té reservada la corona de la justícia que potser el món ens ha negat. El jutge just ens donarà el premi, tot excusant els nostres mancaments i no oblidant el que de debò hem fet i que pot haver passat desapercebut per a molts. Un final així no s'improvisa... És qüestió d'amor i de fe!

4 CONCLUSIÓ

En resum, per ser apòstol cal estimar.

Estima i fes el que vulguis ... i puguis.

Un cor jove pot sostenir un cos decrepít. Un cor jove és sempre creatiu.

Mentre hi ha un bri de vida, hi ha quelcom a fer, si més no oferir-lo en favor d'allò que voldríem realitzar.

Si hem viscut una vida realment apostòlica, quan s'apropi el Senyor, podrem dir-li com ho feia Paul Claudel:

“Ha arribat la nit. Tingueu pietat, Senyor, d'aquell que en aquest moment, després d'acabar la seva tasca, es presenta davant Vós, com l'Infant a qui hom li pregunta si s'ha embrutat les mans. Les meves mans estan netes. He acabat la jornada! He sembrat el blat i l'he recollit i del pa que n'he fet han combregat els meus fills i els meus amics. Ara he acabat. Visc al dentell de la mort i una alegria inexplicable m'emplena”.

5 QÜESTIONARI

1. Com considereu que Vida Creixent pot influir que, els qui en formem part, siguem veritables apòstols?
2. Què cal fer perquè el grup sigui motor d'apostolat més enllà del mateix Grup?
3. Quines tasques remarcaríeu de les que s'insinuen en aquest tema?

(Text elaborat a partir de la comunicació del P. Lluís Antoni Sobrero, S.J. consiliari diocesà de Vida Creixent al curs d'animadors)

IV. LES PETITES COMUNITATS

Entenem per petita comunitat cristiana un grup reduït de persones que es prenen mútuament a càrrec per viure i celebrar la fe més intensament, construir l'Església i transformar el món amb el llevat de l'Evangelí. Els grups de "Vida Creixent" són, doncs, una petita comunitat.

1 CARACTERÍSTIQUES TEOLÒGIQUES

Tota comunitat cristiana té una sèrie de característiques essencials que podríem resumir a sis:

1. Consciència d'una gràcia comuna: la fe. No s'hi pot arribar sense acollir la Paraula de Déu. És ella la que ens guia i ens congrega. És l'anunci i la crida que ens reuneix.
2. Viure més intensament la fe, no vol pas dir únicament de fer-ne un aprofundiment intel·lectual. Es tracta de viure la fe en les obres.
3. Prendre consciència que és Jesús qui ens aplega i ens condueix com a Paraula feta home, Imatge del Pare, Revelador de Déu.
4. Comunitat de pregària: Acció de Gràcies, lloança, petició...
5. Unitat entre els membres, però respectant la diversitat. Obertura als altres cristians que formen l'Església.
6. En comunió amb tota la humanitat, la comunitat està oberta a tothom per anunciar la Bona Nova de Jesucrist i solidaritzar-se amb les seves joies i sofriments, amb les seves esperances i dubtes, amb les seves lluites i triomfs.

2 CARACTERÍSTIQUES SOCIOLÒGIQUES

Tota comunitat cristiana, pel fet de ser formada per humans, exigeix i demana uns lligams i condicionaments sociològics. Una petita comunitat hauria de tenir les següents característiques:

1. Prendre a càrrec tots els membres en tot allò que són i tenen. Es tracta d'una relació que inclou tots els aspectes de la persona, en la seva dimensió global; no és un simple equip de treball que només afecta a una activitat. Si el grup vol ajudar a viure la fe, és necessari que es pugui obrir a tots els aspectes de la vida, perquè tots puguin ésser il·luminats per la fe.
2. Una sana dinàmica de grup demana que les reunions tinguin tres parts: discussió, decisió i acció. Si falta alguna d'aquestes parts, el grup anirà coix. La discussió cal que es faci amb sinceritat i comprensió, la decisió amb llibertat i respecte i que el grup ajudi de veritat a l'acció a la qual cada membre s'ha compromès.
3. El grup ideal, és aquell en el qual no solament hom hi busca de resoldre el problema d'un dels membres i veure què pot fer cadascú per ajudar-lo, sinó que hom pretén de descobrir si tots els altres membres de l'equip tenen, directament o indirecta, el mateix problema. Dit d'una altra manera, cal tenir, almenys, esperit de revisió de la pròpia vida.
4. El grup ha de contribuir a la maduració personal, a la maduració de la fe. Per tal d'assolir aquest ideal és necessari superar tres etapes: Obertura (saber captar les actuals realitats, idees, actituds...), Conscienciació (jutjar aquestes noves realitats a la llum de la fe, per assumir les que hi siguin conformes) i, Integració (aplicar aquests valors a la pròpia conducta).

3 ALGUNS PERILLS QUE CAL SUPERAR

1. Tancament. És un greu perill des de dos punts de vista: a) Eclesial. No podem pas pensar que el grup ja és tota l'Església i, com a conseqüència, desentendre's dels problemes universals.

El grup se sent autosuficient i menysvalora el moviment, la parròquia, etc. b) Social. El grup no pot ser com un desentendre's del món que l'envolta; un lloc de tranquil·litat quan, al contrari, ha de ser el trampolí per a llançar-nos a transformar el món, en la mesura de les nostres possibilitats.

2. Confondre la comunitat espiritual (L'Esperit de Déu que ens uneix) amb una comunitat afectiva (grup d'amics). Aquest segon aspecte no tan sols no ha de ser cap obstacle per al primer sinó que ha de ser-ne un bon suport. Perquè, de fet, "Vida Creixent" té com a base el caliu humà d'uns bons amics i la comunitat cristiana pot donar aquest aspecte d'amistat, encara que mai n'és el principal objectiu. És, però, ocasió per a aprofundir la vida pròpia i encoratjar-nos els uns als altres.
3. Tampoc no es pot confondre amb una comunitat d'interessos (ideològics, educatius,...) perquè hi ha el greu perill de transformar el grup en un equip simplement d'acció per a assolir unes fites humanes molt nobles però on pogués veure's desplaçada la força de l'Esperit, que no està lligat a cap ideologia o sistema perquè, en realitat, els qüestiona tots.

4 QÜESTIONARI

Evidentment, en les ratlles precedents hem dibuixat la comunitat cristiana ideal, com un projecte pel qual val la pena de lluitar per anar-nos-hi acostant, encara que costi assolir-ho del tot. Per ajudar aquest procés dinàmic aniria molt bé que us féssiu les preguntes següents:

1. Analitzeu cada una de les característiques teològiques d'una petita comunitat cristiana i reviseu fins a quin punt les compleix o pot complir-les el vostre grup.
2. Feu el mateix referent a les característiques sociològiques.
3. Reviseu si el vostre grup cau o pot caure en alguns dels perills enunciats.
4. En cadascuna d'aquestes característiques, cerqueu, com podeu trobar el camí per anar avançant cap a l'ideal.
5. Com i en què us pot ajudar el grup de "Vida Creixent" per a

celebrar, viure i anunciar cada vegada amb més profunditat la vostra fe?

6. Heus ací uns texts que us poden ajudar per a la pregària i la reflexió: Mt. 18, 20; Fets dels Apòstols 2, 42-47.

(Text elaborat a partir de l'editat pel Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar de Barcelona, N° 44)

V. HISTÒRIA I DINÀMICA DEL MOVIMENT

La història de la salvació és una obra que, tot i estar culminada en la Mort i Resurrecció del Fill de Déu, Jesucrist, ell mateix ens té manat de continuar-la i anar-la completant.

És meravellós de contemplar com en aquest pla de Déu, tot inici de redreçament espiritual és marcat per la senzillesa i la humilitat; tant pel que fa a les persones com a les circumstàncies en què es realitza.

1 UNA INTUICIÓ SALVADORA

No podia ser altrament pel que respecta al nostre moviment d'apostolat eclesial de la Gent Gran, iniciat a França l'any 1952 per un home, André d'Humières, que amb una gran fe i una clara intuïció del què aquesta l'impulsava a fer, va comprendre i assumir el drama de moltes persones a les quals les exigències de la "productivitat" a ultrança condemnava a la marginació i les feia sentir inútils, malgrat que encara podien ben valdre's, per a si mateixes i per als altres.

2 "LA VIE MONTANTE"

Al cap de deu anys d'esforços per part del seu iniciador i els seus col·laboradors, Anna M. Couvreur i Leon Jamel, i la valuosa aportació del Bisbe auxiliar de París, Mons. Courbe, va ser constituït definitivament el moviment, "La Vie Montante" la Pasqua de 1962.

3 ARREU DEL MÓN

El seu missatge tingué una acollida, molt important a França, i aviat va estendre's a d'altres 50 països. En el primer pelegrinatge que van fer a Roma, l'any 1974, el Sant pare Pau VI els dirigí un afectuós missatge en el qual va dir-los: "Heu volgut acceptar el repte i donar-lo a les persones grans amb totes les possibilitats de vitalitat i irradiació; i tot això a nivell específic d'espiritualitat, apostolat i amistat".

4 “VIDA CREIXENT” A CATALUNYA

També “LA VIE MONTANTE” arriba a Barcelona on pren el nom de “Vida Creixent” i assumeix aquesta tasca d’engrescament a viure l’ancianitat com una etapa creadora, vàlida i de vivència profunda de la fe, de la mà de Joan Vinyes i del P. Sobrero S. J.

El setembre de l’any 1984 es celebra a Sarrià la Primera Assemblea de “Vida Creixent” i d’ençà d’aleshores s’han anat formant grups, uns vinculats a diverses parròquies i d’altres independents.

En aquests grups s’hi fomenta “la reflexió en comú de la fe, l’ajuda mútua en la presa de consciència de la pròpia vocació i carisma i el donar-ne testimoni amb actes de servei en favor dels altres”, segons que els definia així el Sant Pare Joan Pau II.

5 A ESPANYA “VIDA ASCENDENTE”

Seguint aquest model, el moviment va implantar-se també a Espanya i s’hi estengué, de la mà dels Consiliaris Vicente Lorés, Pedro Martín Hernández, Plácido Fernández i Liborio López.

En les jornades celebrades a Majadahonda (Madrid), el març de 1985, s’arribà, entre d’altres, a la següent conclusió: “Havent comprovat que les realitats analitzades a França són les mateixes que nosaltres descobrim ara i aquí, assumim també la seva resposta de no acceptar que les persones siguin marginades per raó als seus anys sinó que cal donar vida als anys que encara els resten viure un cop jubilats”.

6 SENTIR-NOS ESGLÉSIA

Tot grup de “Vida Creixent” ha d’ajudar a sentir-nos Església, i a donar-nos un sentit de família en la qual compartim, des de la fe, la vida i la pregària, tot allò que expressi clarament la “comunió que volem establir”

7 LA NOSTRA APORTACIÓ ALS ALTRES

Tot i que no ens pot ser indiferent ni aliè cap esforç per a millorar les condicions de vida de les persones i la comunitat, la nostra aportació “específica” -com ens deia Pau VI- és promoure l’amistat, els valors espirituals i l’ajuda als altres, mitjançant l’apostolat entès com a testimoniatge de fe i de servei.

8 UNA EXPERIÈNCIA DE VIDA EN COMÚ

Això és el que han de fer les nostres reunions de grup. Per això el nombre de persones que l’integren no és aconsellable que sigui massa nombros. Hom assenyala com ideal unes 10 o 15 persones, per a possibilitar que la participació de cada una d’elles sigui plena i eficaç.

9 OBERTS A TOTHOM

El nostre moviment i els seus grups hem d’estar oberts a tota persona gran, siguin quines siguin les seves condicions socials, de cultura, salut, etc. També hem de ser-ho envers tota entitat eclesial, parròquies, associacions, entitats o grups de cristians.

10 SUPERAR I UNIR DIFERÈNCIES

Aquesta diversitat de condicions i d’aptituds que pugui haver-hi a l’interior dels grups, no han de ser mai obstacle ni destorb per a la seva bona marxa. Poden ser fins i tot aconsellables per a prendre a assumir-les, superar-les o a constituir una autèntica “comunió” en la qual tota manca és fraternalment compensada entre tots.

11 TROBADES REGULARS

De ben poc serviria el grup si, tots plegats, no sentíssim la necessitat de reviuire sovint el goig que ha de comportar la nostra trobada en la

qual hi compartim tot el que ens agermana i ens uneix.

Per això és convenient tenir la reunió almenys una vegada al mes. És aconsellable assenyalar un dia i unes hores que siguin sempre els mateixos, perquè això ajuda a recordar-la i a tenir-la en compte.

12 LOCAL ON CELEBRAR LES REUNIONS DE GRUP

Convé que sigui un lloc de fàcil traslladar-s'hi i que reuneixi un mínim de condicions que facin que la reunió es vegi lliure de cap incomoditat i ajudin a fer-la agradable i profitosa.

13 QÜESTIONARI

1. Us semblen encara vàlids els motius que impulsaren la creació de “La Vie Montante”? En teniu alguna experiència viscuda? Expliqueu-la.
2. Coneixíeu l'existència de “La Vie Montante” a França, o de la seva adaptació a Espanya (Vida Ascendente) i a casa nostra (Vida Creixent)? Us ha interessat? Expliqueu el vostre interès o indiferència.
3. Us semblen suficients les ofertes que hom ha fet fins ara de cara a omplir el lleure de les persones grans? Considereu que omplen tota la capacitat d'il·lusió, d'esperança, de creativitat i que contemplen prou abastament tots els valors humans i espirituals d'aquestes persones?
4. Sentiu interès per comptar amb persones amigues a qui poder confiar-vos totalment sense reserves? Pot trobar-se això en un terreny simplement humà? Tot i que fos així, no hi trobaríeu a mancar la presència d'Aquell que ens té dit: No hi ha millor amic que aquell que és capaç de donar la vida pel germà?
5. Què em penseu de “Vida Creixent”? És una associació més de les moltes que existeixen? O bé considereu que és un moviment amb una finalitat i una dinàmica engrescadores i positives per assolir un constant “creixement” de la persona?
6. Què en penseu del fet que siguem un moviment d'Església? Ho creieu interessant o bé considereu que això no té importància?

Procureu d'explicar les raons perquè considereu positiu o indiferent.

7. Esteu disposats a col·laborar en les tasques que el moviment pogués demanar-vos per a la seva millor organització i difusió? Quins serveis podeu oferir? Quins motius us impedeixen de fer-ho? Creieu que més endavant us serà possible?

(Text elaborat a partir de la intervenció de Joan Viñas Bona, coordinador diocesà de Vida Creixent en el curs d'Animadors)